कस्तूरीवरपत्रभङ्गनिकरो भ्रष्टो न गण्डस्थले
नो लुप्तं सखि चन्दनं स्तनतटे धौतं न नेत्राञ्जनं।
रागो न स्खलितस्तवाधरपुटे ताम्बूलसंवर्धितः
किं रुष्टासि गजेन्द्रमन्दगमने किं वा शिशुस्ते पतिः ॥ ७ ॥

समायाते कान्ते कथमपि च कालेन बहुना
कथाभिर्देशानां सखि रजनिरर्द्धं गतवती।
ततो यावल्लीलाकलहकुपितासि प्रियतमे
सपत्नीव प्राची दिगियमभवत्तावदरुणा ॥ ८ ॥

श्लाघ्यं नीरसकाष्ठताडनशतं श्लाघ्यः प्रचण्डातपः
क्लेशः श्लाघ्यतरः सुपङ्कनिचयैः श्लाघ्यो ऽतिदाहानलः।
यत्कान्ताकुचपार्श्वबाहुलतिकाहिन्दोललीलासुखं
लब्धं कुम्भवर त्वया न हि सुखं दुःखैर्विना लभ्यते ॥ ९ ॥

किं किं वक्त्रमुपेत्य चुम्बसि बलान्निर्लज्ज लज्जाकृते
वस्त्रान्तं शठ मुञ्च मुञ्च शपथैः किं धूर्त निर्वञ्चसे।
खिन्नाहं तव रात्रिजागरवशात्तामेव याहि प्रियां
निर्माणोज्झितपुष्पदामनिकरे का षट्पदानां रतिः ॥१०॥